

Em sento enrabada i decebuda, els humans no reaccionen

Mireu on estic ara, en una aixeta, una aixeta que raja i raja, mentrestant, l'amo de la casa està amb el mòbil. La seva intenció era rentar-se les dents, per això ha obert l'aixeta, però, de sobte, ha sonat una campaneta, era un whatsapp, i ja fa, gairebé, quatre minuts que estic marxant forat avall sense fer la meva feina.

Tan llarg viatge, un difícil recorregut per ser malgastada d'aquesta manera, estic indignada i decebuda de la humanitat!

Us explicaré com vaig arribar fins aquí.

Tot va començar en un simple riu, jo estava allà prenent el sol amb tots els meus companys, amb les pedretes, mullant els peus dels estiuejants, quan, de cop, vaig veure unes persones que s'apropaven on estava jo. Els humans es van parar i de la seva esquena van treure una pala i van començar a fer un camí fondo arran de riu, com si fos una extensió. Fins aleshores, tot semblava normal sense cap tipus de perill. Just al caure la paret jo vaig ser de les primeres gotes en sortir disparada, semblava un tobogan d'aigua, semblava divertit fins que vam entrar en un conducte fosc com el cel de nit.

-El cel que mai més veureu fins que sigueu al mar -em va dir la meua iaia.

Després d'uns quants minuts de moure'ns cap aquí cap allà vaig veure una llum al final del camí. Quan vaig arribar, les meves amigues i jo vam veure una espècie de màquina molt estranya. Aquells altres humans deien que la presa ja estava acabada i tot estava a punt per distribuir l'aigua a les diferents ciutats. Una d'elles Terrassa.

Vam restar allà dies i dies, una nit, quan dormíem, es va sentir que algú va moure una palanca i va començar la nit més terrorífica que mai hagués imaginat. La por ens va acompanyar tres dies i tres nits més. Quan va parar, vaig anar directament a un gran tub i quan ja portava una bona estona, vaig notar que em sentia diferent, com un buit dins meu, mig marejada, em faltava components. La màquina m'havia tret moltes substàncies, m'havien convertit en aigua bona pels humans.

Com us explicava a l'inici, doncs, després de tot el viatge ara l'humà m'ignorava. Em vaig sentir molt enrabada perquè havia patit molt per ara veure com queia

inútilment, sense ningú que em pogués fer servir. Pensava en aquells altres continents, on viuen alguns dels meus familiars on l'aigua es molt estimada i valorada.

I fins aquí la meua vida. He passat per Terrassa i ara ja marxo en direcció cap al mar. Aviat em reuniré amb aigua que ve d'altres llocs, aigua bruta, aigua malalta que té ganes de morir per deixar de patir.

Espero que els humans se n'adonin que ho estan fent molt malament, estan gastant recursos primaris per sobreviure, espero que reflexionin i que arribi un dia que els meus descendents no pateixin tant com jo i visquin molt més feliços.